

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Ціна примірника 8 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою пошти в краю 100 м; за границею разом з оплатою пошти 250 марок, поодиноке число 16 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемисьль, вул. Побережє ч. 1.

Оголошення: 20 м. за один петитивний рядок або його місце. Дрібні оголошення по 3 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 2 м від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно. Оповідки товариств платяться по 1 м від слова.

Аптика під „Звїздою“
— ІОСИФА МАШЕВСЬКОГО —
Поручає лічниці, дезінфекційні, косме-

управитель Кароль Візель
магістер
— вул. Францішканська ч. 24. —
тичні, ветеринарїйні і все инше.

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптиці ДРОГЕРІЯ.
Концесійний склад отруй на миши
і щури.

На чисті води.

Кілько разів керма української державности висувалася з рук одного чоловіка, що всім верховодив, тільки разів потерпіли на цьому державні, а що за тим ішло, і соціально-економічні інтереси нашого народу. Так було за часів перших князів, коли повнота влади переходила з рук одного на сотки дрібних князів, а довела в решті-решт до повного політичного і економічного поневолення нашого народу.

За часів гетьманської козащини кріпшала наша державна організація все в той час, коли голос гетьмана був рішачим в державних справах. Гетьман сам скликував раду, з якою він як розумний чоловік рахувався. Чим більший був вплив гетьмана і його влади, тим сильніша була держава, і навпаки—кілько разів гетьман не був в силі перевести в діло своїх замислів супроти своєвільности козацьких старшин чи й самого козацтва, тільки разів само козацтво не було в силі, відбити ворогів.

Ми знаємо це і з нашої війни. В нас не було порядку, коли вся повнота влади розбилась і була влада Павленка в Бібрці, Курмановича на півночі, Коссака в Стрию, Кравца під Хировом, Вітовського в Станіславові, всіх повітових комісарів в їх повітових містах. Та в хвили, коли вся влада скупчилась в особі диктатора Дра Євгена Петрушевича, все перемінилось неначе від чудодійної палички. Це можуть посвідчити всі учасники, старшини і стрільці, другого походу під Львів. Якаж це ідея завернула зовсім розбиту армію і що скликало зневірені стотисячні маси знову в ряди борців, в лютий бій? Чи не магічний вплив поклику диктатора?! Кілько разів чув це неоден з наших інтелігентів від наших селян, які сумно хитали головами і говорили: «Нічого з цього не вийде, поки в тим одна голова не зачне порядкувати!»

Ми цього забути не можемо і тому сміємо мати відмінний погляд на будову нашої державности. Ми висловили його в услівній формі. Та ми не є партійні доктринери, ані не скажемо цього ніколи, як це сказали соціалісти, що краще хай не буде ніякої України, коли вона не буде по їхній програмі. Ми ніколи не брали, ані не беремо для себе монополію єдиноспасаємої думки, ані не ставляємо категорично квестії, що одиноко тільки наша розвязка укр. державности може спонукати нас до співпраці з загалом. З тої причини, що якась частина суспільства є проти нашого погляду (коли загал — то тим більше!) ми копія ломити не будемо, з одної лінії вискакувати не станемо, окремого фронту творити не думаємо, бо ми є демократії допускаємо і шануємо чужу думку.

Республіканський устрій у нас оставив по собі негарну пам'ять. Означеної лінії не мав, господарювати не вмів, за те безпотрібно витратив багато в людській крові, грошах і майні. Нічого дивного! Коли яканебудь людина захоріє, тоді сходиться до неї вся республіка, не так тих ворогів якдобрих людей.

І ось починається республіканська рада. І цей радить зілечка, а онтой водички, третій вугля, а инший компреси. Коли хорий послухає, напевно пропаде. А одна голова, ще й до того така, що вчилася медицини, вистарчилаби зовсім і вратувалаб хорого.

Наш селянин знає добре, що в господарстві мусить бути всемо голова. Держава—це велике господарство. І тут мусить бути голова. І за такого господаря, що за все подбавби, що стоявби на чолі всього нашого народу без ріжниця, клас і партій, який всі свої сили віддавби, щоби повести як слід наше національне господарство, ми стоємо. Не о короновану голову нам ходити, який знавби тільки те робити, що лежати й сидіти на престолі в корону на голові. Нам треба під цей мент чоловіка, який взявби провід в будові нашого дому, треба інженера, який усіх направби до праці. Коли хата буде збудована, і тільки тоді, коли вона вже стоятиме на трітких основах, тоді ми зачнем думати про всі правила соціялізації і націоналізації. Нема потреби лізти в воду поперед Гриця, що вміє плавати. І тут ми поступаємо по всім засадам соціялістичної політики. Говорять-же соціалісти, а останніми часами признав це й Ленін, що переведенне коммуну в життє можливе тільки в краях, де устрій капіталістичний так розвинувся, що зміна устрою буде тільки натуральним розвитком.— Нехай отже спершу пробують це народи, які мають вже свою хату і можуть нею довільно розпоряджатися. Для світової революції ми зложили вже дуже великі жертви і як виказується на радянській Україні — даремні.

Демагогічні кличі в роді «вся влада народові» або «вся влада робітничим і селянським депутатам» — з таким розмахом поширювані коммуністичними, соціялістичними і псевдосоціялістичними кругами, виявилися блюфом, насміхом над самим робітництвом і селянством. Не треба аж тут наводити фактів в якій спосіб переводяться вибори до Рад на Україні! Лад в Росії і на Україні, в тих двох «ідеалах соціялістичних держав» для соціялістичних кругів, удержує ватага Варягів—наємників, Китайців. За добру плату і за миску борщу вони розстрілюють по наказу чрезвичайки, стріляють в товпу страйкуючих робітників, палять цілі села.

Тут виказується, до чого доводить вузка партійна політика і самолюбна партійна боротьба. Відома річ, що партійна боротьба, це боротьба за виключну владу для даної партії, а в дальшій лінії, для провідників тої партії. Що провідники партії, дірзавшись до влади, скоро забувають інтереси мас, виказують події в Росії й на Україні, де робітничі і селянські маси зі зброєю в руках стають проти своїх диктаторів.

Природна річ, що справа усунення партійної боротьби є безнадійною. В кождім здоровім народі є партія і є партійна боротьба. Та, коли в даному народньому тілі партійна боротьба розогнюється до неможливого так, що терплять на цьому загально-національній справі, коли партійна нетерпимість ослаблює ряди в національній боротьбі, тоді це явище

є нездорове. Одним з чинників, яких завданнем булоби лагодженне тих спорів, бувби наш господар, голова, гетьман, чи як його ще назвють.

Всі республіканські лади в Росії і на Україні носили і носять на собі всілих ціхи абсолютної монархії. Ленін, Петлюра чи Махно це монархи, які тим гірші від давних царів, що самі не знають чого хочуть, і є за владою, виключно своєї партії, яка їх попирає. А народові повинен проводити чоловік, якому всі партії дорогі, і якому добро загалу горожан булоб приказом в правлінню.

Партійна боротьба видвигає на своїх мутних філях темних людей, які за вигідні є для кожної партії, щоби вона могла діяльність «свогого» чоловіка осудити. Ми мусимо мати на чолі нашої держави чоловіка, який нікому не потуравби, не був залежний від партії а вмів нашу змучену бурями батьківщину повести на ясні зорі, на чисті води.

Як людина понад партіями, не мігби він бути проти партій. Свобідний розвиток всіх партій мусивби бути загарантований конституцією, бо правдивий демократизм шанує кождий погляд і кожде переконанне. Тільки большевики бояться парламентаризму, розвитку инших партій, свободи писаного слова і зборів.

Коли хтось міг би бути радикалом чи соціялістом під владою, чужого царя тим краще мотиме він працювати як партійний робітник в своїй державі, в якій провідником є людина, що любить цілий нарід.

„Вперед“—ови.

В тяжке, невимовно тяжке положенне поставив нас „Вперед“ своєю статтею в ч. 99. п. з. „Перемиські монархісти.“ В своїй статті хотіли ми збагнути ті засадничі причини, які примусили укр. соц.-демократів виступити з одноцільного національного фронту а піти своєю окремою політичною лінією. Про суть цієї окремої політичної лінії (яку нам головню ходило) та про тактику ми „з Впереду“ не довідалися нічого. Про причину дізнаємся з двох місць згаданої статті. Перше місце вказує на те, що причиною зломання національного фронту була наша коротка пам'ять. Ми буцімто забули, яку працю вела соц.-дем. партія скрізь по цілому краю, коли над нами висіло марево безпощадної пімсти, коли на наші землі йшла хуртовина, щоби огнем і мечем знищити все, що тільки мало національний характер. Це все забувати а навіть доходити до протилежних висновків, це справді зразок буржуазної моралі, яка і тільки вона є першою причиною, що приневолила укр.-соц.-детокр. залишити ілюзію одноцільного фронту і стати на шлях чистої, пролетарської політики(?).

Значить, ми пізніше забули, а соц.-дем. це наперед знали, що ми забудемо і що доставимо їм зразок буржуазної моралі, яка в першій мірі вплинула на їх рішення. Ось тоби зна! Не було й часу, щоби вистерігатися таких зразків, що довели соц.-демократію до такого кроку.

Друге місце має доктринерську засаду: „Ми

республиканці, а тим самим яканебудь кооперація чи співпраця з прихильниками монархізму для нас неможлива і виключена. Ну, такби й зразу сказали! В ім'я національного добра ми булиб підпорядкувались задалегідь вимогам — скажимо — сучасної хвилі, йдучи за голосом загальної консолідації. А нехай „Вперед“ буде певний, що в ім'я укр. державности ми готові завжди до уступок.

Але „Вперед“ з таким легковаженнем висловлює про „провінційальну мудрість“ супроти „столичної мудрости“ (клясова політика зискує ще дві нові кляси!), що ми самі в своїй провінційальній скромности стаємо на боці і питаємо: Чиж трудова і радикальна партія мають у своїй програмі також монархізм? Чому-ж то з ними не можна йти разом в справі хочби Сх. Галичини? От всі польські партії, а з ними польські соціалісти йдуть солідарно в польській політиці супроти Сх. Галичини. І не чули ми ніколи, щоб Дашинський кинув в очи представникам польських партій слова: „смердячий кланчик землі“.

Тай не є ми монархісти того рода, що то проповідують монархізм в ім'я почестей чи користей, яких сподіються від монархізму. Ми все писали і пишемо: підемо і з чортом, коли він заведе нас до самостійної Соборної України. І ми є тої думки, що тільки монархізм мігби завести нас до обіцяної землі, бо наш нарід, тепер ще на иншу форму державности не приготований. На це ми маємо докази з 4 літної укр. державности. Припускаємо, що і наші галицькі соціал-демократи є того самого переконання, а коли інакше пишуть, то тільки тому, що так програма вимагає! Та сама програма, що то вложила одному соціалістови знаменні слова: „Коли Україна не буде побудована по програмі моєї партії, то я не хочу ніякої України.“

Докоряє нам („Укр. Голосови“) „Вперед“, що ми не мали одної лінії політичної (мовляв, не я, а ти, ти!). Ну, це вже зовсім негарно! Нам здається, що „Вперед“ не читав докладно „Укр. Гол.“ і писав під впливом рептильки. Бо вона то вписує про нас все можливе і неможливе і коли тепер „Вперед“ повторив її закиди супроти „Укр. Гол.“, то незвичайно врадував її. Ми все боролись за незалежність укр. землі — і на тій лінії „Укр. Голос“ уродився і на тій умре.

Інцидент, що „редактор „Укр. Гол.“ літом 1920 бігав по Львові і пропонував нову орієнтацію“ (публіцистичний аргумент!) — це звичайна собі видумка, бо редактор „Укр. Гол.“ літом 1920 зовсім не був у Львові (від квітня до жовтня), а колиб і був, то це не булоб ніяким доказом зміни політичної лінії. Зміну політичної лінії мусіли „Вперед“ виказати на статтях „Укр. Гол.“ бо тільки вони як акт публічний можуть бути предметом

прилюдної дискусії, а не сплетні. Нехай „Вперед“ перечитає собі статті „Укр. Гол.“ в ч. 18 з 4/7 1920 п. н. „Росія і Польща“, в ч. 19 з 17/7 1920 п. н. „Нова лекція“, в ч. 27 з 12/9 1920 „Росія а Україна“ а почервоніє за свої слова: „блазеньський стрій паршивого большевізму“, кинені легкодушно редакторами „Укр. Гол.“

Закидає нам „Вперед“, що ті всі, що в часі бурі і грози ховалися за спинами соц.-дем., розпочали проти них кампанію. Це вже дуже несправедливе. Ми воювали зовсім чесно, спільно з „Впередом“ такі серед бурі, а деякі теперішні наші співроб. воювали на фронті з крісом в руках. Це була наша повинність. І думаємо, що те саме булоб робило „Діло“ і „Свобода“, колиб тільки мали дозвіл появлятися. Знає прецінь „Вперед“, що ті органи засуджено на смерть і засуд виконано. Ще й тепер не вільно їм воскреснути.

А вже найсмисніший а одночасно найпідліщий цей закид („Укр. Голосу“), що укр. соціал-демократія глуха на життєвий національний крик найширших мас? Як це розуміє автор ординарного наклепу і якими інтенціями кермувався? — тими словами питає нас „Вперед“. Не вважаючи на некультурну форму запиту — даємо відповідь: Життєвий національний крик найширших мас — це справа Сх. Галичини і щодо неї ці маси жадають здійсненої консолідації всіх укр. партій. Колиж соц.-демократія відсувається від цієї консолідації, то вона глуха на цей крик.

Позволимо, що і ми поставимо питання: Де то „Вперед“ вичитав в „Укр. Гол.“, що „серед укр. суспільности не має кляс“, що „немає клясових інтересів“? Того не знайде автор ніде в „Укр. Голосі“, він чув тільки, що десь дзвонили... Пригадаємо йому. В ч. 19 з р. 1919 помістили ми цитати польських соц. газет, які святкували тріумф польського оружа в Сх. Галичині, і обурені становищем польс. соціалістів радили ми укр. соціалістам, щоб змінили свій клич „пролетарі єдналися“ на „Українці єдналися“ бо супроти грізної хвилі, супроти такого становища т. зв. польського пролетаріату, що пішов проти нас з польською шляхтою — ми повинні утворити одноцільний укр. фронт, бо ми супроти одноцільного ворожого фронту всі пролетарі, буржуї не знайдеш між нами. Зрештою ми передрукуємо і цю нотатку і всі маркантні місця наших статей, від т. зв. денікіяди почавши, які свідчать про одноцільність нашої пол. лінії. Це на те, щоби показати, що „Вперед“ свої закиди повторив легкодушно за рептилькою.

А на кінець ще одно: Можемо ми мати на деякі справи відмінні погляди як „Вперед“, може бути з цього приводу полеміка між нами, але ця полеміка повинна бути ведена в культурній формі.

Появився наш артикул, звернений проти соціал-демократів. Питаємо шан. колегію редакційну „Впереду“, чи форма нашої статті образлива? Коли бодай одно слово наше колідує з вимогами добре вихованого чоловіка, то ми не відкликуємось до дальшої інстанції, будемо просити соц.-демократів о вибачення в передовім артикулі нашого найближчого числа. Та поки дістанемо відповідь, ми заявляємо, що формою полеміки „Впереду“ ми чуємося дуже ображені. Котрі місця образливі, нехай „Вперед“ як добре вихований сам осудить.

Д о п и с и.

Боляновичі п. Мостиска (взірцева Читальня). Завдяки дібраним одиницям Читальня „Просвіти“ в Боляновичах стала осередком духового життя громадян того села. Читальня числить чинних членів поперх 200. Вибраний з кінцем січня ц. р. Відділ розвинув широку діяльність, доконавши віднови читальняного дому, в яким відбуваються щораз то нові аматорські представлення.

Дня 13. марта ц. р. відсвятковано шевченківський вечер, в часі якого виконав місц. міш. хор пісні на повне вдоволення присутних. Дня 2 і 8. мая виставлено — Квітки — „Сватання на Гончарівці“, а 29. мая штуки: „Маркиранти“ та „Ворожити“ Гр. Цеглинського.

Урядженням сценічних вистав занялися: Мих. і Федір Кокорудз, С. Губик, В. Бригардий, В. Лабик, В. Торба, С. Шеретета, і Юлія Крутій, та виказали, як аматори значний сценічний хист. Замітно, що молодь особливо горнеться до просвітної праці, а за те дехто з поміж старших, старається навіть ставити перешкоди, які однак діяльні члени молодшого покоління поборюють.

В склад читальняного Відділу ввійшли самі селяне: Томко Кахняк-голова, Ів. Крутій-секретар, С. Губик-касир, Мик. Кокорудз-бібліотекар, Ів. Сютик-член В. Слід ще піднести, що місцевий парох о. Максимович цікавиться читальнею і помагають по всім силам культурній праці.

Мостиска (просвітне життє.) В дни 1. червня 1921. відбулися Загальні Збори Філії Т-ва Просвіти в Мостисках, якими розпочато віднову просвітного життя в мостискім судовім повіті. Се перші Загальні Збори по війні. Відрадним явищем є обставина, що так дооколична інтелігенція, як і селянство зійшлися на наради, щоби по тільки літах занепаду, приступити до культурного відновлення національного життя. Стверджено, що просвітне життє починає прозябати, бо поодинокі Читальні повіту приступають до обнови давних огнищ національного освідомлення.

Війна спричинила значні шкоди через те, що

С к о н ф і є к о в а н о ї

богато діяльних селян погинуло, а в багатьох селах читальні доми по причині воєнних операцій, було цілком зістали знищені, було вимагають основної уваги. Вибрано новий Виділ, на якого вложено обов'язок відновити просвітнього життя в повіті. До Виділу ввійшли: Др. Мирослав Здерковський адвокат в Мостисках—голова, о. Роман Куціль, місцевий, парох—заст. голови, Йосиф Рибачевський упр. школи в Ляшках гост.—контрольор, о. Іван Яремко місцевий катихет—секретар, Стефан Байдала дир. Народного Дому в Мостисках—касир, о. Іван Білик, парох в Арламівській Волі і Василь Возняк упр. школи в Підлісках, яко члени Виділу.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Рада Союзу Народів радила над Виленщиною і рішила, що Вилено з околицею не може належати до Польщі, але має разом з Литвою творити федераційну державу. В тій цілі мають відбутися в Брюсселі дальші наради між Польщею а Литвою під проводом Гіманса, а до тих нарад мають бути запрошені теж представники всіх народів (Литовців, Білорусинів, Жидів і Поляків), а не, як Поляки бажали, «представники Виленщини», бо Желіговські мігби був вислати таких панків, що в його дуду грають. Але не кінець на тім. Рада Союзу Народів рішила теж, що армія Желіговського має бути розпущена, а всі вояки, що не родились на виленській землі, мають вернути туди, звідки прийшли. Так само мають забратися звідси всі урядники, що сюди зайшли з Польщі. — Польські газети дуже невдоволені цю ухвалою Ради Союзу Нар. та називають цю ухвалу *pową kłeską Polski*.

Ірландці так допекли Англіяцям, що Англіяці зачинають мякнути. А іменно Льюїс Джордж вислав до президента тайної ірландської республіки, Де Валера телеграму, в котрій просить його, щоб приїхав до Лондону на переговори, та запевняє Де Валера, що йому нічого злого не станеться в Лондоні. Де Валера відповів, що він порозумівся з всіма визначними представниками ірландського народу, котрі є щирими прихильниками трітнього миру між Англією а Ірландією, однак всі вони заявили, що до миру можна дійти тільки тоді, коли Англія наперед визнає єдність ірландського краю і його право на самоозначення. Тепер ще хоче порозумітися з представниками Англіяців, котрі як меншість

мешкають на ірландській землі і тому запросив їх на нараду до Дубліна, По цій нараді вишле Де Валера остаточню відповідь.

Грекам не ведеться в боротьбі з Турками. Турки при допомозі большевиків знов розбили грецьку армію в Малій Азії і вона втікає перед турецьким військом. Ця подія відбирає Грекам зовсім надію запанувати над малоазійським побережжям, а в Туреччині збудила велику радість і надію на повну перемогу. Здається, що вже в найкоротшім часі злучаться обі часті Туреччини (т. є. Туреччина з султаном на чолі в Константинополі з Туреччиною з Кемалем-пашою на чолі в Ангорі) в одну турецьку державу. Це загрожує англійському панованню в Константинополі.

В Америці число безробітних виносить 10 мільонів людей і щодня росте. Деякі фабрики задержують робітників, тільки до 34 року а старших видаляють. Наші люде нехай тепер і не мріють про виїзд до Америки, бо там тепер нужда; не можна знайти роботи.

На Гор. Шлеску польські повстанці вже майже розброїлися а польські повстанчі уряди розв'язуються. Опущені області заняла 20 тисячна армія коаліції і удержувати буде тут лад доти, доки Найвища Рада не вирішить, до котрої держави має Шлеск належати. Засідання Найвищої Ради маєтись відбутися цього місяця в Бульоні. Там буде вирішена справа Шлеска і цілий ряд інших неполаджених справ. Правдоподібно вийде під обради і Сх. Галичина, бо «малопольські послы» радять тай радять у Варшаві над «східною малопольщею» себто над українською Сх. Галичиною.

Большевики виповіли війну Японії за те, що вона підпомагає повстанню проти большевиків на Сибірі. Як ми вже писали, ген. Семенов заняв Владивосток і при допомозі японського озброєння прогнав большевиків з великих сибірських просторів. Большевики внесли проти поведіння Японії протест до європейських держав і до Америки, але коли цей протест не поміг нічого, оповістили, що між Росією а Японією настали воєнні відносини. Японія зі своєї сторони заявила, що не признає большевицької Росії і тому байдужні для неї заяви большевиків.

Сербський королевич Александер, котрий замість хорого батька упралляє державою, мало що не погіб. Перед кількома днями складав він в сербській парламенті присягу, що буде шанувати конституцію. З парламенту вертав він з прем'єром Пасічем колясою до королівської палати. Коли коляса переїздила улицею, большевики з П. поверху камені кинули на колясу бомбу. Але бомба зачіпила о телеграфічний дріт і вибухла в повітрі та не досягла коляси. Королевич з Пасічем вийшли ціло, а за те потерпіло рани кількох людей, що стояли на тротуарі. Винуватків арештовано. Один з них заявив, що вмисно приїхав до Білгороду, щоби вбити королевича. Називається він Степч, має 29 літ і в р. 1919 вернув з Росії.

В Італії уступило міністерство Джіолітто до хвилі, коли це пишемо, король не знайшов прем'єра. Просив вже три рази Джіолітто, що знов прийняв уряд, але Джіолітти відмовився. — Крім кризи габінетової має Італія ще один клопіт. Вибух тут страйк залізничників. Всі залізничні стали в часі руху і десятки тисяч в подорожуючих живе на тих стаціях, де застав їх страйк, не могучи дістатися домів.

В Польщі радять тепер, як піднести курс польської марки, бо в останніх днях плачено за 100 м. в Швейцарії тільки 25 центимів. Радили над тим польські міністри, і ухвалили одноразовий податок від маєтку т. є. кождий має якусь часть вартости свого маєтку віддати державі.

Львівська «Хвіля» доносить з поінформованих кругів, що існує плян акції піднесення курсу польської марки, якого автором має бути б. мін. Біліньскі. Пропонує він викупити усі польські марки, які курсують у Відні і віддати їх до диспозиції польського уряду,

який би тим самим міг припинити працю друкарських машин, які день і ніч засипують Польщу новими серіями банкнотного паперу.

Оноді відбулися в львівському Промисловім Банку наради представників польського фінансового світа, на яких передискутовано катастрофальний стан польської валюти, який дається порівняти /єдино зі станом совітської валюти. Між иншим піднесено проект остемплювання марок і стягнення при тій нагоді примусової позички.

Льюїс Джордж ані не хоче вмирати, ані уступити зі свого уряду, як цего бажали собі польські газети. Старий уряд ще дальше і в останніх днях удалося йому закінчити страйк углекопів, а тепер конче хоче погодитися з Ірландцями. На перший початок велів Джордж випустити на волю ірландських політиків, що сиділи по тюрмах.

ВСЯЧИНА.

Наших передплатників просимо, щоб негайно надсилали передплату на біжучий квартал.

† З жалібної нарти. Дня 30 червня померла в 26 році життя жінка інженера Ірена з Кормошів Шухевичева, дочка нашого громадянина Дра Теофіля Кормоша. Похоронний обряд відбувся дня 2. VII. 1921 р. у Львові. — Львівські польські газети зробили кривду Покійниці а велику прикрість опечаленій родині, подаючи, що Покійниця отруїлась. Отже на основі письменної посвідки лікарів, що переводили секцію тіла, заявляємо, що бл. п. Ірена Шухевичева померла на тяжку недугу серця В. Й. П.

В неділю, як в свято Пр. Евхаристії відбувся церковний похід з катедральної церкви на перемиський ринок під проводом Преосв. Єпископа в оточенню численного духовенства. В поході взяло участь около 20 тисячів Українців і заповнило увесь ринок та прибічні вулиці. Це свідчило як найліпше про „polskość“ Перемишля. Після відправи і благословення вірних Найсвятішими дарами при 4 престолах, похід до церкви. Всюди панував взірцевий порядок, тільки фірма „Закопане“ допустилась грубого нетакту, бо мала льокаль отвертий, коли похід посувався до „Нар. Дому“ а в дверях стояв якийсь панок з папіросом. Коли похід вертав, цей льокаль був вже зачинений.

Товариський З'їзд матуристів з 1901 р. перемиської гімназії відбувся дня 29. VI. ц. р. зіхалось 19 учасників, бувших учеників перемиської гімназії. Після богослуження і панашиди по померших товаришах і професорах зійшлися учасники з'їзду в салі колишньої своєї 8 кляси разом зі своїм давнім господарем кляси дир. Олексою Яремою та катихетом о. Іваном Савчином. Підчас спільного обіду промовив до своїх бувших учеників п. дир. Ярема, а від з'їзду адвокат Василь Баранник. Учасники з'їзду зібрали між собою приблизно 18.000 Мп. на Рідну Школу.

Сконфіковано!

Сконфіковано!

